

INTRODUCTIE/ACHTERGROND

Ik heb vijf jaar gewerkt in dienst van de democratie. Als communicatiemedewerker van de Provinciale Staten van Overijssel heb ik de politiek en de volksvertegenwoordigers een lange periode van heel dichtbij meegemaakt. Ik heb daardoor ongelofelijk veel respect gekregen voor mensen die het ambt van volksvertegenwoordiger willen bekleden. Het werk van een volksvertegenwoordiger is namelijk niet leuk, heb ik ontdekt. Je moet over alles altijd iets vinden, je moet uiteindelijk altijd op die knop drukken, voor of tegen. Terwijl – daar kwam ik achter gedurende die vijf jaar - volksvertegenwoordigers gewone mensen zijn voor wie de keuze, voor of tegen, soms heel lastig is. Maar erger nog, je moet als volksvertegenwoordiger over ALLES wat vinden. Terwijl je je verkiesbaar stelt, met een specifieke agenda. Je hebt een aantal speerpunten, dossiers die jij belangrijk vindt, waar jij je voor wilt inzetten, dat zijn er misschien een stuk of.... Vijf.... Hooguit...

En dan zit je in de raad, en dan moet je over ALLES iets vinden, over alles een keuze maken. Ook de zaken die je niet interessant vindt, waar je geen mening over hebt, die je gestolen kunnen worden. Dat is niet gemakkelijk.

Daarnaast is wel altijd alles de schuld van 'de gemeente' 'de politiek' en moet je je alles maar laten zeggen. Ben je vrijwel vogelvrij, want iedereen vindt iets, de tegenstanders brullen om het hardst, je bent altijd een uitvreter, een zakkenvuller, een.... Vult u het zelf maar in.

En toch zit u hier. Heeft u voor dit ambt gekozen.

Ik neem mijn hoed voor u af, want – ondanks mijn dictatoriale aanstelling- geloof ik in democratie, als voorwaarde voor onze vrede, die toch al zo verschrikkelijk broos is. Om met Wilmink te spreken 'er is geen alternatief voor de democratie'. U levert daar een bijdrage aan, dat verdient mijn respect al zou ik nooit met u willen ruilen. De reden dat ik me nu heb aangesloten bij de Partij voor Cultuur is niet in de minste plaats omdat de Partij voor Cultuur de grootste 'onverkiesbare' partij van Nederland is...

Ik ga u volgen, de komende periode. Ik zal soms over u schrijven. Ik zal het soms vast ook niet met u eens zijn, dan zal ik dat laten weten. Dat is de taak die ik mijzelf als dichter heb opgelegd, als poëet van de stad. Maar weet dat respect voor u en voor wat u doet voor onze stad, aan de basis ligt. Dit gedicht is voor u.

Volksvertegenwoordigers

Ik ben vrij om niet te kiezen,
waar de sociale huurwoningen moeten staan.
Of hoe de Voorstraat moet gaan lopen
en of je op zondag naar de supermarkt mag gaan.
Of het wel verantwoord is,
dat het Celecomplex nog staat.
Ik hoef het allemaal niet te weten,
want ik gaf een ander dat mandaat.

Ik ben vrij en niet betrokken
bij hoe het land wordt ingedeeld.
Zolang mijn achtertuin gevrijwaard blijft,
wil ik niet weten wat er speelt.

En ik hoef ook niet te bepalen,
waar er wordt bezuinigd en hoeveel.
Ik hoef geen brandbrieven te lezen,
van het Oversticht of het plaatselijk toneel.

Ik ben vrij om wel te klagen
dat het allemaal niet deugt.
Heb het recht op duizend vragen
en nooit is het mijn schuld.
Ik hoef geen compromissen te sluiten
met vitale coalities vol venijn.
Mijn mening mag ik vrijuit uiten,
zonder politiek correct te zijn.

En eens in de vier jaar beraad ik me,
op wat de politiek heeft aangericht.
Dan kleur ik anoniem een rondje rood
en vervul daarmee mijn burgerplicht.
De ander mag de brug gaan slaan
tussen politiek en werkelijkheid
En ik blijf feestend langs de zijlijn staan
en vier weer vier jaar vrije tijd

Marieke van Bolderen
Stadsdichter van Zwolle